

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLII. ÉVF., 2022. JANUÁR

ELTÜNTETHETŐ A NUKLEÁRIS SZENNYEZÉS?
VÉGRE LÁTNI A CSILLAGOKAT
AZ EMBERISÉG ÉLELMÉZÉSE

382

+

**BODOR
CHOI
SCHLEKMANN
BÍRÓ**

**GREGORY
Benford**

**PAUL
Di Filippo**

Előfizetőknek
**CSAK
1300 Ft!**

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

HAMAROSAN MEGJELNIK!
ÚJABB S.T.A.L.K.E.R.-KÖTET
A KÖZKEDVELT PÁROSTÓL!

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Az első szó jogán

Ki tudja, mennyi a leghosszabb passz rekordja az amerikai fociban? 30 méter? 40? Esetleg 50? Meglepő lesz a válasz: 516 kilométer!

Ehhez persze egy kis trükk kellett, és a Nemzetközi Űrállomás. 2017-ben Tim Kopra űrhajós magával vitt egy tojáslabdát, és az űrállomás leghosszabb egybefüggő légtérében eldobta. Mivel a gravitációval nem kellett számolnia, nagyon lassan dobta el. A labda technikailag csupán 80 yardot repült, de a Földről nézve 564 664 yard, vagyis 516 328 méter távolságra jutott. Ennek oka, hogy maga az űrállomás a Föld körül kering 28 163 km/órás sebességgel, így a labda is vele együtt repül. Vagyis az a fránya einsteini relativitás, hogy honnan is figyeljük meg az eseményeket.

A világrekord nem végleges, mert lehetne még lassabban is eldobni a labdát. Bár kétséges, hogy ez valóban világrekordnak tekinthető-e, hiszen a világon kívül, attól mintegy 400 kilométeres távolságban született. Lehet, hogy a „világ” határát ki kell terjeszteni a gravitációs vonzás körzetére.

Mi lesz akkor, ha elérjük a Holdat? Vagy miután leszálltunk a Marson? Ott is jönnek majd gyorsan új sportrekordok. Különösen az alacsonyabb gravitáció miatt. megszületnek a Holdrekordok, a Mars-rekordok. És akkor már beszélhetünk Naprendszer-rekordokról is. Lehet, hogy a világrekordot át kellene nevezni Föld-rekordra?

Kovács „Tücsi” Mihály
tudományos szerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**
(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**
(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**
tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**
(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**
(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Dunhuang Chen (Egyesült Államok)** munkája:
dunhuangchen.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézet-ének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **15 600 Ft (1300 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1300 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 400 Ft/év (2450 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2450 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rőzsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft., 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető
a **Pannonia Könyvesboltban.**

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

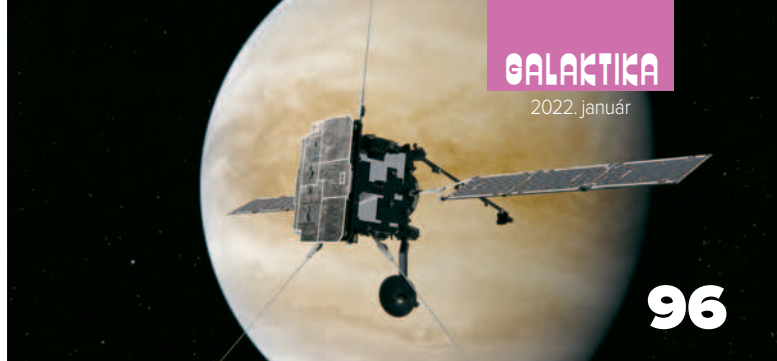
HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

22

GALAKTIKA

2022. január

96

56

NOVELLÁK

- 6 Paul Di Filippo: A kettős Felix (befejező rész)
- 26 Bodor Áron: Kommunikációs kísérlet
- 40 Eric Choi: Elválások
- 59 Schlekman János: Zsákutca
- 76 Gregory Benford: Galaxia
- 105 Bíró Lajos: Baradlay kapitány

GICKEK

- 22 Az emberiség élelmezése
- 36 Zöld jövő
- 38 A szférák zenéje
- 56 Videodrón
- 58 Kapcsolatfelvétel
- 74 Intelligens dizájn
- 96 Obszervatórium
- 98 Kő kövön
- 100 Képregény a Galaktikában

GALAKTIKA XL

- 115 Zoran Živković: Öt dunai csoda
- 200 Zoran Živković-életrajz

Végre látni a csillagokat

Az emberiség nagy része már alig látja a csillagokat. A világ lakosságának több mint 80%-a fényszennyezett égbolt alatt él, számukra ismeretlen az éjszakai csillagos égbolt szépsége.

Egy művészre volt szükség ahhoz, hogy erre felhívja a figyelmet. A holland Daan Roosegaarde és az UNESCO Hollandia ötlete volt, hogy sötétítsenek el egy teljes várost egy időre.

Ehhez mindenki együttműködésére szükség volt, az önkormányzatokéra, a vállalkozókéra, az üzlettulajdonosokéra és természetesen a lakosságéra. Lepakcsolták a lámpákat a háztartásokban, az utcákon, és természetesen kikapcsolták a reklámtáblákat is. Franekerben egy kis időre teljes sötétségben lehetett megcsodálni a följük boruló égboltot.

Az UNESCO egyik képviselője így nyilatkozott az eseményről: „Rájöttem, hogy minden este elképesztő fényjáték zajlik az égen, és elképzeltem, milyen lenne, ha lekapcsolnánk az összes a villanyt, hogy együtt gyönyörködhessünk a csillagokban. Mindenkinek joga van látni a csillagokat a szennyezetlen éjszakai égbolton.”

A szervezők az akció megismétlésére készülnek. Már terveznek akciót Leidenben, Sydneyben, Velencében, Stockholmban és Reykjavíkban.

FELIX ÉS PRISCILLA Jane a felhasított bejárati ajtón át kilépett a házból.

A lány egyedi kialakítású furgonjának oldalsó rakodóajtájához kerekesszék-emelő tartozott. A vezetőülés helyén a széket hevederrel lehetett rögzíteni. A hagyományos pedálokat kézzel irányítható, műszerfalra szerelt karokra cserélték.

Felix szemügyre vette a járművet.

– No hát – mondta –, hozzuk ki a kerekesszékedet, és csapjunk a lovak...

– Nem! Soha többé nem akarok beleülni abba a szörnyűségbe!

– Na de Pézsé, gondolkodj logikusan! A szék szerves része ennek a kitűnően kialakított járműnek... – Felix elhallgatott, és egy pillanatig tanulmányozta Priscilla Jane feldúlt arckifejezését. – Megint kihagytam a számításból az érzelmeket, igaz?

– Pontosan.

– Köszönöm, Pézsé. Mihez is kezdenék nélküled?

– Szóra sem érdemes. Gyere, és segíts kihozni a konyhaszéket!

Már rögzítették a hajlított támlájú konyhai karosszéket a volán mögött, és Priscilla Jane is benne ült, hogy ellenőrizze, kilát-e és eléri-e a vezérlőket, amikor egy horpadt Ford Escort hajtott be a ház elé.

– Ajjaj – mondta Priscilla Jane.

– Ki ez?

– A detektív, aki a halálos ügyében nyomoz.

Felix visszahúzódott a furgon belsejébe, és kivett a zsebéből egy karkötőt. Miközben programozni kezdte a kristályt, suttogva beszélt:

– Ez az úriember nem fogja megérteni a helyzetünket, Pézsé. Ha nem tudjuk jobb belátásra bírni, van valami más is a tarso-lyomban.

*Csak a halál
biztos, szoktuk
mondani. Nos,
talán már az
sem sokáig...*

BRIT SF
díjas
kisregény

Paul Di Filippo (befejező rész)

A kettős Felix

Az autó megállt a furgon mellett, és kiszállt belőle Stumbo nyomozó.

– Miss Farmer!

– Tessék?

– Beszélnem kell önnel. Úgy egy órája felhívták telefonon... – Stumbo megdermedt. – Hol van a kerekesszéke? Hogy tudott kijönni ide segítség nélkül?

– Hát, ööö...

A nyomozó pisztolya a jobb oldalán lógott a tokjában. Most mintha egy szempillantás alatt a kezébe szökkent volna.

– Szálljon ki! Maga is, meg aki még ott van magával az autóban! Csak lassan!

Priscilla Jane kilógatta fantasztikus, ám reszketeg lábát a furgonból, és lelépett a földre. Felix kiszállt a nyitott rakodóján. Néhány lépéssel közelebb mentek az elhült detektívhez, és megálltak előtte. Stumbo összeszedte magát, végigmérte őket, és higgadtan bólintott.

– Egy rokkant titkárnő, aki nem is rokkant, és a halott főnöke, aki nem is halott. Nem pont erre számítottam, de összeáll a kép. Maguk meg az a másik kettő végig összejátszottak. Biztosítási csalás. – Felix pillantása azt üzent Priscilla Jane-nek: „Ugye, megmondtam?” – Csakhogy valaki kapzsi lett, és hajba kaptak. Maga, tudóskám, bár fogalmam sincs, hogy sikerült egy magafajta nebántsvirágnak, kiütötte Staggerst, ráíjesztett a feleségére, és elpuccolt a kutyával. – Stumbo a kutya említésére feszültté vált, és kimért mozdulatokkal pásztázott körbe a pisztolyával. – Amúgy is, hol van az eb? Úgy hallom, igazi vadállat.

– Tosh? Ő nincs itt. Klasszikus értelemben legalábbis. Egyébként meg a légynek sem ártana. Persze, a feleségemet meg a sofőrömet ki nem állhatja, de ez érthető is, hiszen tudja, hogy ők gyilkoltak meg. ➔

– Jaj, elég ebből, Mr. Wren! Vége a játéknak! Senkinek nem fogja beadni, hogy egy halott ember beszélni tud.

– De hát ez az igazság! – mondta Felix türelmetlenül. – Most is csupán feltételesen vagyok jelen. A létezésem éppoly bizonytalan lábakon áll, mint szegény Pézsé az új... helyesebben régi lábain. Pontosan ezen igyekszem változtatni. Ha szíveskedne még néhány óra szabadságot biztosítani nekem, garantáltan el tudnám varrni a szálakat. Utána a legnagyobb örömmel jelentkezem a kapitányságon, és mindenről beszámolok. Egy perc az egész, komolyan. Először is el kell mennem egy állatkertbe, ami Pézsé szerint egy ugrásra van. Miután pedig sikerrel járok, ahogy szoktam, már csak a Mount Shastán kell egy röpke látogatást tennem...

– Elég ebből! Nincs időm a marhaságaira. Mindkettőjüket beviszem, és körözést adok ki Stagersre meg Stagersnére.

Felix arcára kiült a megörökönyödés.

– Úgy érte, hogy... Hát persze. Az a hűtlen perszóna! Még ki sem hűlt a holttestem a koporsóban, ő már újra is házasodott? Most már aztán igazán haragszom! Meg is mondom nekik a magamét, ha elő merik dugni a képüket. Most azonban a maga története érdekel. Mikor is veszítette el a karját?

– Hatvannyolcban – felelte Stumbo gondolkodás nélkül.

– Köszönöm. – Felix nyomkodni kezdte a billentyűket a laptopján, ami egy kábelen keresztül még mindig a karkötőhöz csatlakozott.

– Hé, mégis mit képzél! Hagyja abba! Gyerünk, hozza ide azt a gépet!

Felix odament a detektívhez.

– Mit csináljak vele? – kérdezte.

– Dugja be a laptopot a hónom alá.

Felix engedelmeskedett, Stumbo pedig csonkolt felkarjával a testéhez szorította a gépet.

– És mi legyen ezzel a gyönyörű karkötővel? A laboromból hoztam el. Felhasználhatja bizonyítéknak.

– Tegye be a zakóm zsebébe!

– Biztos benne?

– Elég a tréfálkozásból, csak csinálja!

– Nos, jó. – Felix kihúzta a számítógép csatlakozóját, és elhelyezte a morfikus kristályt Stumbo zakójában. Aztán hangosan számolni kezdett. – Tíz, kilenc, nyolc...

Stumbo hátrált néhány lépést.

– Ez meg mi? Nem lehet veszélyes, hisz maga meg a lány is ilyet visel. Biztos csak blöff...

– Egy – mondta Felix, mire Stumbo eszméletét veszítve terült el a földön.

Felix a nyomozó fölé hajolt, és elvette a laptopját.

– Standard morfikus mező, ami az emberi alvás mintázatát követi. Hatvan perc múlva kikapcsol. Addigra mi már messze járunk.

Priscilla Jane nevetése hisztérikusba hajlott.

– Akkor ez nem is morfikus mező, hanem Morpheusz-mező! – Aztán összeszedte magát. – Mennünk kell, Felix. Mielőtt bárki más ránk talál.

Priscilla Jane beült a volán mögé, Felix pedig az anyósülésre. A lány D-be tette a furgont, és már is ki oldotta volna a kézféket, amikor egy pickup hajtott be az elkerített udvarba.

– Ez meg...?

– A kertészem autója – magyarázta Felix.

– Gondolom, rájöttek, hogy a limuzin túl lomha és feltűnő.

A pickup elállta az útjukat. Perfidia és Rowdy kiszállt. A sofőr kezében pisztoly volt.

Felix buzgón programozott egy újabb kristályt.

– Gurulj közelebb lassan, Pézsé! Dobótávolságban kell lennem.

A furgon előrearszolt. Perfidia és Rowdy a kocsibeálló Felix felőli oldalára húzódtak, és megállt a pickup elülső lökhárítója mellett. Amikor a furgon már alig néhány lépcsőnyire volt a másik járműtől, Priscilla Jane lefékezett.

– Felix, kedvesem – szólalt meg Perfidia –, beszélünk kell. Megértem, hogy egy kissé felzaklatott téged ez a fránya, hogy is mondjam... félreértés. A halálod bizonyára nem volt kellemes, még ha mostanra el is múlt. Mégis bízom a nagylelkűségemben, hogy elfogadod őszinte bocsánatkérésünket az általunk okozott esetleges kényelmetlenségekért. De remélem, te is belátod, hogy most, miután minden titkod napvilágra került, mindannyian azzal járunk legjobban, ha kooperálunk.

– Ja! – szól hozzá Rowdy is. – Kooperáljatok ki sürgősen abból a furgonból, vagy kilyuggatom a hátsótokat!

Felix kidugta a felsőtestét az ablakon. A kezében egy karkötőt tartott.

– Perfidia, nincs különösebb kifogásom a meggyilkolásom ellen. Belátom, hogy nyers, állati ösztönök vezéreltek. De az ellen nagyon is tiltakozom, hogy besározd tisztességes nevemet azzal, hogy egy ilyen páviánnal állsz össze. Olyannyira a csáberőd hatása alatt álltam, hogy igazából talán soha nem is ismertelek, most azonban már egy szemernyit sem adok a szavadra. Örülhetsz, hogy nem vagyok az az alantas bosszúálló fajta. – Felix áthajította a karkötőt a pickup platójára, ahol az puhán landolt egy zsák trágyán. A tudós visszahúzódott a furgon belsejébe. – Most, Pézsé! Gázt neki! Egy, kettő, háárom!

A pickup egy rakás pingponglabdává változott.

A több ezer celluloidgolyó egy ezredmásodpercig megőrizte a teherautó alakját, aztán lavinaként zúdultak le, hömpölygő áradatukkal körülölelve és elsodorva Rowdyt és Perfidiat.

Az utcára kihajtva Priscilla Jane olyan élesen fordult balra, hogy rögtönzött vezetőülése kis híján felborult. Mögöttük lövések dördültek.

Priscilla Jane mosolyogva fordult Felixhez.

– A pingponglabdákhoz, felteszem, Ken-guru kapitány jávorszarvas barátja adta az ihletet.

– Ezt a nemzedékünkbenől mindenkinek át kell élnie legalább életében egyszer.

5.

Rowdy leeresztette a pisztolyát, és dühösen belerúgott egy kazal ártatlan pingponglabdába.

– Ez a rohadék kezd nagyon kiakasztani!

Perfidia feldúltan járkált föl-alá. Aztán meglátta Stumbo autóját.

– Gyere gyorsan! – kiáltotta

Rowdy odasietett, és feltépte a vezetőoldali ajtót.

– Nincs benne a kibaszott kulcs!

– Ott fekszik a zsaru! Úgy látszik, Felix kiütötte valahogy. A kulcs még biztos nála van.

Rowdy egy szempillantás alatt a hátán heverő Stumbo mellett termett. Amint bedugta kezét a nyomozó zakózsabébe, durva vonásain angyali béke áradt szét, és maga is Stumbo testére rogyott.

Perfidia ösztönösen eszméletét vesztett partnere felé lépett, de aztán megtorpant.

Nem tudhatta, Felix miféle ígérettel terítette le a két fickót, vagy hogy az rá is hatással lenne-e, ha hozzájuk érne. Abban ➡

viszont – ismerve Felix jószándékú szentimentalizmusát – aránylag biztos volt, hogy az érintettek nem fognak maradandó károsodást szenvedni. A két férfi a jelek szerint egyszerűen elaludt, és Perfidia gyanította, hogy észszerű időn belül fel fognak ébredni.

Így tehát összeszorított fogakkal leült a fűbe, és várt.

Közben meglepetten nyugtázta, hogy magában beszél.

– A zsarú kideríthetett valamit, amit mi nem tudunk. Érdemes lesz magunkkal vinnünk. Felix és az a kis picse nem juthat messzire. Túl ártatlanok, túl naivak, olyanok, mint a gyerekek. És ha egyszer utolérjük őket... Gondolom, minden, amit Felix tud, ott van a számítógépén. Azt pedig én is tudom használni annyira, mint ő maga. Úgyhogy ha Felix nem működik együtt...

Perfidia szépségét eltorzította az arcára kiülő vérszomj, amitől még egy sokat látott maori harcos is visszahőkölt volna.

– Egyszer már meghalt, semmi akadálya, hogy még egyszer meghaljon. Csakhogy ezúttal valami nagyon-nagyon fájdalmas módon.

6.

Priscilla Jane kíváncsi volt. Miközben az autópályán száguldottak, azon kapta magát, hogy tele van kérdésekkel.

– Felix, ha kikapcsolnád a karkötőt, amit a teherautó platójára dobtál, újra megjelen-e a jármű?

A kérdezett mereven nézett ki az ablakon, mint valaki, aki még életében nem ült autóban. Hajszájra úgy, mint egy kutya. Priscilla Jane még sohasem szerette ennyire. Ó, bárcsak...

– Nem – felelte a főnöke egy másodperc gondolkodás után. – De csak azért, mert a teherautó eredeti tömege túlságosan nagy

területen szóródott szét, hogy a keletkező teherautó-mező reaktiválja. Ugyanúgy, mint a bejárati ajtó esetében. Hiába állítottam helyre az eredeti mezőt, a repedés megmaradt, mert súlyos károkat okoztam az ajtó makroszerkezetében, amíg módosított állapotban volt. A morfikus mező nem varázslat, Pézsé, még ha annak is tűnhet. Igenis vannak áthághatatlan korlátok. Képzeld csak el például, mi történne, ha úgy módosítanám a karkötőt, hogy a véredben lévő összes hemoglobint ciánná változtatom. – Felix mindezt olyan faarccal mondta, hogy Priscilla Jane beleborzongott. – Szinte azonnal meghalnál, és ráadásul elég borzasztó kínok között. Ha ezután megpróbálnám az eredeti mintázatodat a holttestedre illeszteni, nem járnék sikerrel. Az utánad maradó protoplazmahalmazból akkor már hiányozna az entelekheia életadó szikrája. Ebből te is beláthatod, hogy a morfikus mezők működése nagyon is korlátok között mozog.

– Beszéljünk valami kellemesebbéről!

Felix ártatlan, kék szeme rátalált.

– Pézsé, de hát te hoztad fel a témát...

– Tudom, tudom. És már meg is bántam.

Mondd csak, Felix, mik a terveid ezekkel a mezőkkel, ha netán életben maradnánk?

Felixen azonnal úrrá lett a ragályos izgottság.

– Kezdjük azzal, hogy eszem ágában sincs mindenkit feltámasztani, aki csak az utamba kerül. Hol lenne abban az etika? Minden egyes halott életre keltésével egy másik élőlényt fosztanék meg a létezés jogától. Te is látod, hogy szegény Toshtól is kénytelen voltam elorozni az életét. Nem, erről szó sem lehet. Mindenkinek megvan a maga ideje a földön, és aztán át kell adnia a helyét az újonnan jövőknek. És habár test nélkül az ember személyiségi mezői nem

“működnek” ugyanolyan értelemben, mint élete során, meglehetősen kellemes, habár homályos emlékeim vannak a halál utáni létezésről. Olyan érzés volt, mintha még mindig részese lennék a dolgoknak, még ha csak a többi fajtársamon keresztül is. Szóval ilyen az élet. Nem értek egyet teljesen a szisztémával, de nem is áll szándékomban változtatni rajta, legalábbis amíg alaposabban át nem gondolom a dolgot.

Priscilla Jane válasza csöpögött a gúnytól. Noha tudta, hogy Felix ebből semmit nem fog észrevenni, képtelen volt türtőztetni magát.

– Hát akkor csak tessék, ne fogd vissza magad!

– Másrészt viszont nem látom okát, miért ne támasztanánk fel bizonyos személyeket akár csak ideiglenesen, önként jelentkezők testének felhasználásával. Nem lenne például hasznos egy súlyos politikai válság idején egy időre visszahozni közénk a nagyszerű FDR-t? Vagy talán nincsenek olyan modern problémák, melyekre Szókratész, Buddha vagy Einstein tudhatja a választ? Aztán persze – folytatta Felix – ott van a kézenfekvő orvosi felhasználás, amire mintha te is utaltál volna korábban. Habár a tiédhez hasonló gyógymód csakis akkor működhet, ha a páciens folyamatosan viseli a morfikus kristályt, kétlem, hogy az átlagos betegnek gondot okozna elfogadni ezt a kötöttséget.

– Dehogy, a legkevésbé sem!

– A morfikus mezők ideiglenes használatának egy sereg apróbb előnye is van, melyeket az emberek közvetlenül élvezhetnek. Ilyen például az instant szakértelem. A szellemi és a fizikai képességeket is morfikus mezők tárolják. A mezők felhasználásával az ember olyan képességekre tehet szert, mint amiket az eredeti mintázat tulajdonosa birtokolt. Ott van továbbá az emlékekhez

való hozzáférés helyreállítása. A felejtés egyetlen oka, hogy az agyunk rezgési mintázata idővel megváltozik, és így az egyik emlékező nem tud többé együtt rezonálni a másikkal. Teljesen fölösleges lenne hagyni, hogy ez továbbra is így maradjon.

– Fölösleges, persze!

Felix még csak most kezdett belejönni.

– Gyanítom, hogy az emberek eleinte bizalmatlanul fogadnák az instant épületeket, az instant szerszámokat vagy az instant gépeket, mert nem szívesen használnának olyasmit, ami a pusztaság létét mindössze egy értelmetlen kinézetű kristálynak köszönheti. De ha megfelelő biztonsági protokollokat alkalmazunk a kezdeti időszakban, az emberek hamar rá fognak jönni, hogy nincs mitől tartaniuk.

– Mitől is lenne?

– Persze, nem akarok úgy tenni, mintha a morfikus technológia nem járna bizonyos veszélyekkel. A biológiai torzulások kockázata nagyon is valós. Különböző fajok összekutyulásával akár mutánsokat, szörnyeket, kimérákat is létre lehet hozni. És persze a szervetlen molekulák birodalmában is könnyen eluralkodhat a káosz. Ha valakinek kedve támad, bármikor nagy kupac gyufaszállá változtathatja a Hoovergátat vagy az Empire State Buildinget. Egy mérföld átmérőjű lyukat fúrni a magmáig már egy kicsit nagyobb kihívás. Számba kell venni minden egyes anyag morfikus mezejét a felszíntől kezdve, aztán, mondjuk, vákuummá változtatni őket, miközben az ember gyémánttal erősíti meg az alagút falát. De egy elég erős számítógéppel ezt is meg tudnám csinálni.

– Efelől semmi kétségem!

– Jó néhány összetettebb felhasználási területet is el tudok képzelni, de ezekbe most nem megyek bele. Elég ha annyit tudsz, ➡

hogy a teleológiai kreódokhoz és a kozmológiai morfikus mezőkhöz van közük. De itt már galaxisokról beszélünk, és ha jól értem, a kérdésed implicite a Földre korlátozódott, igazam van?

Priscilla Jane egy pillanatig hallgatott.

– Van még valami? – kérdezte végül.

– Pillanatnyilag nincs.

– Akkor javíts ki, hogyha tévedek! A lényeg, hogy te, Felix Wren, tudós csodagyerek és feltaláló, azt tervezed, hogy egyes egyedül megfogod a világot a sarkánál fogva, és addig rázod, amíg az össze apró ki nem potyog a zsebéből.

Felix arcán megbántottság tükröződött, amitől Priscilla Janepocsékul érezte magát. De hát valakinek észhez kellett térítenie. Tényleg nem érti, mit készül elszabadítani?

– Pézsé, bármilyen szín pompás is ez a metafora, a lehető legrosszabb fényben tünteti fel a motivációimat. Te tudod a legjobban, hogy engem a pénz sohasem érdekelt. Egyes egyedül az számít, hogy előmozdít-sam az emberiség tudását.

– Bárcsak kizárólag a pénz motiválna! Akkor ezerszer kevésbé lennél veszélyes! Úgy előmozdítod szegény emberiséget, hogy magára sem fog ismerni!

Felix arckifejezése higgadt volt.

– Ne hidd, hogy erre nem gondoltam, Priscilla Jane. De még soha, egyetlen tudományos dzsinnt sem sikerült visszagyömöszölni a palackba. Okos vagyok, de nem én vagyok az egyetlen okos ember a világon. Ezt a jelenséget előbb vagy utóbb valaki más is fölfedezte volna. Te is látod, milyen egyszerű az egész. Úgyhogy nem, mostantól az az egyetlen helyes út, ha ezt a technológiát céltudatosan és bölcsen használjuk, hogy mindenki javára váljon. És hozzáteszem, a mi kettőnk létezésének stabilizálására irányuló, rövid távú céljaim mellett abban is

bízom, hogy hamarosan a hogyan továbbra is választ kapok.

– Választ? Kitől? Istentől?

– Nem egészen – felelte Felix, de nem mosolygott.

Priscilla Jane nem merte megkérdezni Felixet, hogy ezt mégis hogy érti.

Megérkeztek a Southside-i Vadaspark felé vezető kijáráthoz, és letértek az autópályáról.

Felix a jelek szerint nem adta fel a reményt, hogy enyhíthet útítársa aggodalmain.

– Pézsé, szeretnék emlékeztetni, hogy a morfikus mezőket mindig is sokan próbálták a maguk primitív módján uralmuk alá hajtani. Gondolj csak mindarra, amit a nagyközönség alapvetően varázslatnak hív. Az alakváltók például olyan személyek, akik képesek a gondolat erejével irányítani a rezgési mintázatukat, melyet így tetszőlegesen megváltoztathatnak. A démonikus megszállottság és a hasadt személyiség esetei nyilvánvalóan olyankor fordulnak elő, amikor az érintett rezgési mintázata oly mértékben megváltozik, hogy egy vagy akár több másik személy, esetleg másfajta élőlény mintázatával kezd rezonálni. A reinkarnáció előfordulása is azért megjósolhatatlan, mert a növekvő embrió, amely önmagában egyszeri és megismételhetetlen a történelemben, időnként rátalál egy olyan mintázatra, ami korábban már létezett. Ez egyben azt is elegánsan megmagyarázza, hogy miért nincsenek mindenkinek emlékei előző életéből. És folytathatnám a sort...

Priscilla Jane úgy érezte, mintha a fejét egy hatalmas diótörőbe szorították volna.

– Köszönöm, de ne. Épp elég gondolkodnivalót adtál nekem.

A forgalmas, kétsávos alsóbbrendű úton, amit főként csiricsaré boltok szegélyeztek,

felbukkant előttük a Southside-i Vadaspark táblája. Behajtottak, leparkoltak, és kiszálltak a furgonból. A belépőjegy fejenként öt dollár volt.

– Azt kell kérnem, hogy fizesd ki az én jegyemet is, Pézsé. Ebben az öltözékben, amit kénytelen vagyok viselni, nem volt pénz, Tosh pedig természetesen...

– Kölcsönadok tíz dollárt, és kapok két új lábat? Kétszer ennyiért is jó üzlet lenne.

– Örülök, hogy örömet leled bennük, Priscilla Jane.

Felix az állatkertben egy pillantásra sem méltatta a koszos ketrecekben sínylő, leharcolt oroszánokat, kecskéket és struccokat, hanem a tömegben átvágva nyílegyenesen a hullók felé vette az irányt.

Megállt egy kerítésnél, ahol Priscilla Jane utolérte.

A satnya, derékig érő, szögesdrót nélküli kerítés az aligátorvermet vette körül. A látogatók másfél méter magasról néztek le a veremben egymagában lustálkodó, álmatag hullőre.

– Na, ő pont megfelel – mondta Felix.

És még mielőtt bárki megállíthatta volna, már át is mászott a kerítésen, és levette magát a verembe.

Priscilla Jane-t kivéve mindenki felsikoltott. Ő annyira haragudott Felixre, amiért nem avatta be a terveibe, hogy az aligátornak szurkolt.

Az állat kinyitotta előbb a bal szemét, majd a jobbat, és meglátta Felixet. Hasán kúszva, tekergőzve megindult a tudós felé, és nagyra tátotta a száját.

Felix halálos nyugalommal állt előtte. Amikor a szörny már kis híján elérte zsákmányát, amaz egy kábellel csatlakoztatott karkötőt hajított az állat tátott pofájába, mint egy gyakorlott karikadobó játékos.

Az aligátor mozdulatlanra dermedt.

Felix megnyomott néhány billentyűt, az állat pedig hasonlóan rémes külső változásokon ment keresztül, mint korábban a kis Zokni.

Felixnek eszébe jutott Priscilla Jane, és hátrafordult felé, hogy megnyugtassa.

– Ezek az adatok remekül kiegészítik mindazt, amit már tudok, Pézsé. Ha már itt vagyunk, lehet, hogy megvizsgálók néhány mellékszálát is.

Az aligátorverem körül pillanatok alatt eluralkodott a tömeges pánik. Állatkerti gondozók és örök rohantak mindenfelől. A távolból szirénázás hallatszott.

– Azt tanácsolom, siess egy kicsit, Felix!

Egy gondozó megállt Priscilla Jane mellett.

– Mit csinál ez a pasas szegény Alival? Maga ismeri? Megőrült, vagy valami?

– Valami – mondta Priscilla Jane. – Határozottan inkább valami.

Az aligátor közben egyre kezdetlegesebb és hátborzongatóbb alakokat öltött. Többen elájultak.

Aztán a ketrecekben minden előzetes figyelemzés nélkül megjelent egy életnagyságú Brontosaurus. Feje a hirtelen elcsöndesülő tömeg fölé magasodott, farka pedig a szomszédos majomházon pihent.

Felix fölemelte a számítógépét, és megmutatta Priscilla Jane-nek, hogy a lenyelt karkötő vezetéke kijött a laptop csatlakozójából. A lány fölneézett, és látta, hogy a kábel hínárként fityeg az őslény szájából.

– Egy kicsit elszámoltam magam – ismerte be Felix szégyenlősen. – Fogalmam sincs, honnan csúszhatott be ez a plusz tömeg. Nem lett volna szabad sürgetned, Pézsé...

A látogatók olyan fejvesztett menekülésbe fogtak, amelyet Priscilla Jane feltételezése óta azóta nem látott a világ, amióta az ➔